

Sygn. akt II Ca 902/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda**

Sędziowie: **SSO Rafał Adameczyk (spr.)**

SSO Hubert Wicik

Protokolant: starszy protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt VII C 586/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości i oddala powództwo;
2. nakazuje pobrać od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 507 (pięćset siedem) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji;
3. zasądza od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz J. S. kwotę (...) (dwa tysiące trzysta dwadzieścia pięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 902/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII C 586/14 Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od J. S. na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 20287,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym za okres od dnia 22 lipca 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r., w wysokości 8 % w stosunku rocznym za okres od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia 2 lipca 2015 r. oraz z dalszymi każdorazowymi odsetkami ustawowymi od dnia 3 lipca 2015 r. do dnia

zapłaty (punkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3432 zł tytułem kosztów procesu (punkt II) (k. 116).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 grudnia 2006 r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w G. (poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A.) a J. S. została zawarta umowa o kartę kredytową V. G. M. Banku. Z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy, (...) Bank S.A. z siedzibą w G. wystawił w dniu 14 października 2009 r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując na zadłużenie J. S. w kwocie 10884,44 zł tytułem niespłaconego kredytu oraz w kwocie 1053,68 zł tytułem odsetek umownych za okres od 3 kwietnia 2009 r. do 22 września 2009 r., a także odsetek karnych w kwocie 130,69 zł za okres od 23 września 2009 r. do 14 października 2009 r., a następnie w dniu 19 października 2009 r. wystąpił do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 28 października 2009 r. Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie I Co 3455/09 nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności do kwoty 14736,84 zł. W dniu 9 lutego 2011 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w K. (następca prawny (...) Banku S.A. z siedzibą w G.) złożył wniosek egzekucyjny do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach R. D.. Postępowanie egzekucyjne w tym przedmiocie zostało zarejestrowane pod sygn. Km 255/11. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kielcach R. D. umorzył postępowanie w sprawie Km 255/11 wobec bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to stało się prawomocne w dniu 10 lipca 2012 r. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2014 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w K. (następca prawny (...) Banku S.A. z siedzibą w G.) przeniósł na (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wierzytelność względem pozwanego J. S., wynikającą z umowy o kartę kredytową V. G. M. Banku, zawartej w dniu 15 grudnia 2006 r. Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności. Ponadto pismem z dnia 14 kwietnia 2014 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał pozwanego do zapłaty należności w kwocie 19948,88 zł, w tym kwoty 9590,84 zł tytułem należności głównej, a także kwoty 10264,19 zł tytułem odsetek umownych, kwoty 64,90 zł tytułem odsetek ustawowych i kwoty 28,95 zł tytułem kosztów naliczonych przez poprzednika powoda.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy, powołując się na treść art. 509 k.c. oraz art. 513 § 1 k.c., uznał, iż powództwo jest zasadne. Sąd pierwszej instancji wskazał, że zarzut przedawnienia został nieskutecznie podniesiony przez pozwanego. Termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata. Poprzedni wierzyciel wystąpił w dniu 19 października 2009 r. do Sądu Rejonowego w Kielcach o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 14 października 2009 r., obejmującemu należności z tytułu niespłaconego kredytu, udzielonego pozwanemu na podstawie umowy o kartę kredytową z dnia 15 grudnia 2006 r. Sąd Rejonowy, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreślił, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności stanowiło niewątpliwie czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, przerywającą bieg przedawnienia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) i w sytuacji nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przez Sąd Rejonowy w Kielcach w dniu 28 października 2009 r. i uprawomocnienia się tego postanowienia w dniu 5 listopada 2009 r., przerwany termin przedawnienia zaczął biec na nowo w dniu 6 listopada 2009 r. W ocenie Sądu pierwszej instancji, termin przedawnienia uległ ponownemu przerwaniu w dniu 9 lutego 2011 r. poprzez złożenie przez poprzednika prawnego powoda wniosku do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach R. D. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W sytuacji gdy doszło do przerwania biegu przedawnienia przez wskazaną czynność podjętą w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń, termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda mógł rozpocząć na nowo bieg dopiero w dniu 10 lipca 2012 r. (art. 124 § 2 k.c.), bowiem w tym dniu doszło do uprawomocnienia się postanowienia komornika sądowego z dnia 27 czerwca 2012 r. o umorzeniu egzekucji, a powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone przed upływem trzech lat od tej daty. W tej sytuacji Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości. O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. (k. 122 - 127).

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku. Zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232) w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1036) poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że termin przedawnienia dochodzonego roszczenia wynosił trzy lata, licząc od dnia 10 lipca 2012 r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż ustawa z dnia 12 września 2002 r. obowiązywała w dniu zawarcia przez strony umowy o kartę kredytową i przewidywała dwuletni termin przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy (art. 6 ustawy). Ponadto z ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. wynika, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 26 ust. 1 ustawy). Pozwany wywodził, iż skoro do zawarcia umowy między stronami doszło w dniu 18 grudnia 2006 r., a termin przedawnienia roszczenia rozpoczął bieg dnia 10 lipca 2012 r., tj. w dniu uprawomocnienia się postanowienia komornika sądowego z dnia 27 czerwca 2012 r., to uwzględniając, że powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 21 lipca 2014 r., roszczenie powoda przedawniło się z końcem dnia 10 lipca 2014 r., a więc przed dniem złożenia pozwu.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 140 - 142).

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa domagała się oddalenia apelacji oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Strona powodowa podniosła, że z treści decyzji z dnia 18 grudnia 2006 r. potwierdzającej zawarcie umowy o kartę kredytową wynika, iż bank udzielił pozwanemu limitu kredytowego w kwocie 4000 zł, a więc pozwany mógł korzystać z przyznanego mu limitu zarówno dokonując transakcji bezgotówkowych, jak i wypłat gotówki. W ocenie powoda, strony zawarły w rzeczywistości umowę o przyznanie limitu kredytowego, a nie umowę o elektroniczny instrument płatniczy. Zastosowanie w sprawie powinien więc znaleźć trzyletni termin przedawnienia. Strona powodowa przywołała orzecznictwo Sądu Najwyższego na uzasadnienie stanowiska, że roszczenia z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo rozliczeniowym, przedawniają się z upływem trzech lat (k. 182 - 183).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Na częściową jedynie aprobatę zasługiwały natomiast rozważania prawne Sądu Rejonowego, bowiem wbrew ocenie tego Sądu, pozwany zgłosił skutecznie zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez stronę powodową.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał rodzaj umowy, jaka łączyła pozwanego z poprzednikiem prawnym strony powodowej, w szczególności, czy była to umowa o elektroniczny instrument płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232). Zgodnie z art. 2 pkt 4 tej ustawy, użyte w niej określenie „elektroniczny instrument płatniczy” oznacza każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego. Z kolei, w myśl art. 2 pkt 7 ustawy, w brzmieniu obowiązującym do 8 października 2008 r., karta płatnicza oznacza kartę w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, który to przepis w dacie zawarcia umowy łączącej J. S. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w G. (poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A.) stanowił, że karta płatnicza to karta identyfikująca wydawcę i upoważnionego posiadacza, uprawniająca do wypłaty gotówki lub dokonywania zapłaty, a w przypadku karty wydanej przez bank lub instytucję ustawowo upoważnioną

do udzielania kredytu - także do dokonywania wypłaty gotówki lub zapłaty z wykorzystaniem kredytu. Ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. nr 199, poz. 1175) zmieniono art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, który w wyniku tej nowelizacji od dnia 24 października 2011 r. zawierał identyczną jak przytoczona wyżej definicję karty płatniczej. W świetle tych regulacji nie budzi wątpliwości, że karta kredytowa stanowi elektroniczny instrument płatniczy. Pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w G. (poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A.) w dniu 19 grudnia 2006 r. „umowę o kartę kredytową (...)” nr (...) (k. 7 - 8), na mocy której mógł na warunkach ustalonych w umowie m. in. dokonywać zapłaty za towary i usługi oraz wypłat gotówki (punkt 1 podpunkt 1 i 2 umowy). Stosunek zobowiązaniowy łączący J. S. z pierwotnym wierzycielem, a obecnie ze stroną powodową podlega więc regulacji ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Strona powodowa nie ma racji twierdząc w odpowiedzi na apelację, że poprzedni wierzyciel udzielił pozwanemu limitu kredytowego w kwocie 4000 zł, a skoro pozwany mógł wykorzystać ten limit zarówno dokonując transakcji bezgotówkowych, jak i wypłat gotówki, to umowa stanowiła w istocie umowę o przyznanie limitu kredytowego. Z punktu 1. umowy, zatytułowanej „umowa o kartę kredytową (...)” nr (...) z dnia 18 grudnia 2006 r. (k. 34) wynika jednoznacznie, iż przedmiotem umowy jest karta kredytowa V. G. M. Banku. Bank wydał J. S. kartę kredytową służącą do dokonywania w ciężar przyznanego limitu kredytowego na warunkach ustalonych w umowie oraz regulaminie kart kredytowych zapłaty za towary i usługi, tj. transakcji bezgotówkowych, a także wypłat gotówki, tj. transakcji gotówkowych. Pozwany był więc uprawniony do czynności, o jakich wspomniał powód, ale w ramach karty kredytowej i przyznanego w niej limitu kredytowego. Karta kredytowa jest osobnym produktem sprzedawanym przez banki, mimo że cel umowy o kartę kredytową jest podobny jak w przypadku kredytu, limitu kredytowego w rachunku rozliczeniowym czy debetu na koncie rozliczeniowo – oszczędnościowym. Produkt ten różni się jednak od wspomnianych pewnymi odrębnymi regulacjami, m. in. terminem przedawnienia określonym w przepisach ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Ponadto, pierwotny wierzyciel dodatkowo udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego, na podstawie niezwiązanej z kartą kredytową umowy zawartej w dniu 15 grudnia 2006 r. (k. 5 – 6 akt I Co 3455/09), z której roszczenia nie są objęte niniejszym postępowaniem. Także powołane w odpowiedzi na apelację orzeczenia Sądu Najwyższego nie mogły odnieść skutku pożądanego przez stronę powodową, bowiem nie dotyczą roszczeń z umowy o kartę kredytową. W wyroku z dnia 2 października 2008 r., II CSK 212/08 (OSNC - ZD 2009/3/60) Sąd Najwyższy orzekał o roszczeniu banku z tytułu umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo - kredytowym. W wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06 (LEX nr 276223) rozważano termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy kredytowej. Z kolei w stanie faktycznym sprawy objętej wyrokiem z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 (OSP 2004/11/141) powód zawarł umowę poręczenia z wierzycielem osoby trzeciej - pozwanym bankiem, na mocy której poręczył on za zobowiązanie osoby trzeciej z tytułu kredytu udzielonego jej przez bank.

Ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232) przewiduje szczególny względem art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń majątkowych. Zgodnie bowiem z art. 6 ustawy, roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem dwóch lat. Wymieniona ustawa z dniem 7 października 2013 r. została uchylona przez art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2013 r., poz. 1036), jednak zgodnie z treścią art. 26 ust. 1 ustawy uchylającej, do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym bardziej więc, dotychczasowe przepisy będą miały zastosowanie do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy uchylającej i przedawnionych do tego czasu. Do roszczenia strony powodowej znajdzie wobec tego zastosowanie dwuletni okres przedawnienia, określony w art. 6 ustawy. W niniejszej sprawie termin przedawnienia roszczenia zaczął biec w dniu 24 września 2009 r. (k. 4, 7 - 8, 13 akt I Co 3455/09 Sądu Rejonowego w Kielcach). Złożenie przez (...) Bank S.A. w G. do Sądu Rejonowego w Kielcach w dniu 19 października 2009 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 14 października 2009 r. przerwało, na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia roszczenia (k. 1 - 2 akt I Co 3455/09 Sądu Rejonowego w Kielcach). Postępowanie to zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy w Kielcach w dniu 28 października 2009 r. postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności. i od tego dnia (a nie od dnia uprawomocnienia się wymienionego postanowienia, jak błędnie

przyjął Sąd Rejonowy - por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137) przedawnienie zaczęło biec na nowo. Bieg terminu przedawnienia uległ ponownemu przerwaniu w dniu 9 lutego 2011 r. poprzez złożenie przez poprzednika prawnego powoda wniosku do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach R. D. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W dniu 10 lipca 2012 r., po uprawomocnieniu się postanowienia komornika sądowego z dnia 27 czerwca 2012 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia rozpoczął się na nowo i upłynął w dniu 10 lipca 2014 r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 21 lipca 2014 r., a więc po upływie terminu przedawnienia.

Powyższe rozumowanie należy jednak zmodyfikować o tyle, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) - zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, LEX nr 2067028. Co do zasady, w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Z reguły, nabywca wierzytelności wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, zaopatrzonym w klauzulę wykonalności, sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem nie było dopuszczalne (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98; z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC 2007/1/4; z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, OSNC 2015/12/145, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została nadana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których ta czynność została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego są więc związane tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Trzeba zaznaczyć, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem egzekucyjnym, natomiast nabywca wierzytelności niebędący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, iż skoro taki tytuł nie może być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, za wyjątkiem sukcesji prawnej innego banku po stronie wierzyciela, to również materialnoprawne następstwa wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą

wyłącznie tego wierzyciela i nie odnoszą skutku wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem. Tym samym roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie, nawet gdyby przyjąć, że termin przedawnienia nie byłby określany według art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232), a wynosiłby trzy lata - zgodnie z art. 118 k.c. Zgłoszony przez pozwanego zarzut okazał się więc zasadny. Skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i oddaleniem powództwa w całości.

Z uwagi na częściowe zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 623) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazał pobranie od strony powodowej kwoty 507 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490, ze zmianami). Na koszty te złożyła się uiszczona przez pozwanego część opłaty od apelacji w kwocie 508 zł, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego - radcy prawnego w kwocie 1800 zł (75 % stawki minimalnej, bowiem w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny) i opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej – tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 783, ze zmianami).

SSO Rafał Adamczyk SSO Mariusz Broda SSO Hubert Wicik